

Šimon si opatrne priložil flautu k ústam a vylúdil na nej pár tónov. Prvé opatrné tóny zneli skôr falošne. Ale keď sa k nemu postupne pridali všetci noví hmyzí kamaráti, bol si tónmi čoraz istejší a odrazu sa po lúke niesla krásna hudba chlapca hrajúceho na flaute.

„Jeeeeej, to bolo ssssssupeeer,“ veselo zatlieskali všetky zvieratká, keď sa koncert skončil.

Šimon ostal pyšne stáť s flautou v ruke medzi nimi. „Ďakujem vám, že ste ma naučili hrať,“ riekol.

„My sme ťa to nenaučili, vieš to už dávno, len si hral s radosťou, tak ti to šlo samo,“ usmievali sa naňho cikády, svrčky a lúčne kobyľky.

Komár Zdeno mu predtým, ako ho opäť jemne štipol do pleca, pripomenul:

„Keď budeš hrať, vždy len zavri oči, predstav si našu lúku a tá správna tónina príde sama.“

Šimon začal pomaly rásť a na lúke onedlho stál normálny desaťročný chlapec. Malý komár mu poslednýkrát niečo zabučal do ucha a už ho nebolo.

Šimon sa šťastne rozbehol domov a od bránky dvora zakričal: „Mamička, dnes tebe aj dedkovi pripravím parádny večerný flautový koncert.“

